

532.

**UCHWAŁA PREZYDIUM KOMITETU EKONOMICZNEGO
RADY MINISTRÓW**

z dnia 5 kwietnia 1950 r.

w sprawie przekazywania przedsiębiorstw, zakładów lub ich części między państwowymi jednostkami gospodarczymi.

§ 1. Państwowymi jednostkami gospodarczymi w rozumieniu niniejszej uchwały są: przedsiębiorstwa, zakłady i instytucje państwowe oraz związków samorządu terytorialnego, przedsiębiorstwa państwowo-spółdzielcze, centrale spółdzielczo-państwowe, jednostki budżetu państwowego i samorządowego oraz spółki prawa cywilnego i handlowego, w których Skarb Państwa, przedsiębiorstwa państwowe, samorządowe albo osoby prawne prawa publicznego posiadają udział wynoszący ponad 50% kapitału zakładowego.

§ 2. Przekazywanie między państwowymi jednostkami gospodarczymi przedsiębiorstw, zakładów lub ich części, stanowiących zorganizowane zespoły gospodarcze, następuje nieodpłatnie.

§ 3. 1. Przekazywanie w trybie niniejszej uchwały następuje na podstawie zarządzenia ministra, któremu podlegają przekazujący i przejmujący, a w przypadku, gdy przekazujący i przejmujący podlegają różnym ministrom — na podstawie zarządzenia obu ministrów. W razie sporu decyduje Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

2. Zarządzenie, o którym mowa w ust. 1, wydaje się za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 4. Przy przekazywaniu przedsiębiorstwa, zakładu lub ich części powinien być sporządzony akt zdawczo-odbiorczy, podpisany przez upoważnionych przedstawicieli strony przekazującej i przejmującej. Protokoły zdawczo-odbiorcze powinny być uzgadniane z bankami finansującymi eksploatację i inwestycje.

§ 5. 1. Jeżeli przedmiot przekazania samodzielnie bilansuje, przejściu podlegają wszystkie aktywa i pasywa objęte bilansem sporządzonym na dzień przejęcia, jak również ustalony dla przekazywanego przedmiotu limit finansowania robót kapitałowych i środków obrotowych, dotacje na pokrycie planowych strat oraz wpłaty do budżetu państwowego i amortyzacji.

2. Jeżeli przedmiotem przekazania jest przedsiębiorstwo w całość, na stronę przejmującą przechodzą również prawa i zobowiązania nie objęte bilansem, sporządzonym na dzień przejęcia.

§ 6. Podstawą sporządzania bilansu są zapisy księgowe przekazywanego przedsiębiorstwa, zakładu lub ich części oraz spis majątku z natury (inventaryzacja na dzień przejęcia). W komisji inventaryzacyjnej biorą udział przedstawiciele strony przekazującej i przejmującej.

Za zgodą ministra, któremu podlega strona przejmująca, można inventaryzacji zaniechać lub przeprowadzić ją w ograniczonym zakresie.

§ 7. Bilans na dzień przejęcia, sporządzony przez przedsiębiorstwo przekazywane, podlega zatwierdzeniu przez organizację nadrzędną strony przekazującej i przejmującej.

§ 8. Roczny bilans przejętego przedsiębiorstwa, zakładu lub ich części wchodzi do bilansu zbiorczego tej jednostki, której organizacyjnie podlega z końcem roku bilansowego.

§ 9. Jeżeli przedmiot przekazania samodzielnie nie bilansuje, podstawą przejęcia jest spis z natury przekazywanego majątku na dzień przejęcia. W tym przypadku przejściu ulegają tylko składniki majątku trwałego oraz składniki materiałowe i towarowe.

§ 10. Datą przekazania przedsiębiorstw, zakładów lub ich części powinien być pierwszy dzień miesiąca.

§ 11. Spory majątkowe mogące wyniknąć między przejmującym a przekazującym na tle wykonania zarządzenia o przekazaniu rozstrzyga właściwy minister, jeżeli obie strony jemu podlegają lub państwowe komisje arbitrażowe, jeżeli strony te podlegają różnym ministrom.

§ 12. Uchwała niniejsza nie narusza przepisów uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 27 maja 1949 r. oraz uchwały Rady Państwa z dnia 7 września 1949 r. w sprawie zasad wzajemnego przekazywania maszyn, urządzeń technicznych, środków transportowych i innych przedmiotów majątku trwałego przez urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe (Monitor Polski Nr A-59, poz. 800 i Nr A-72, poz. 919).

§ 13. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU EKONOMICZNEGO
RADY MINISTRÓW H. Mine

533.

**UCHWAŁA PREZYDIUM KOMITETU EKONOMICZNEGO
RADY MINISTRÓW**

z dnia 5 kwietnia 1950 r.

w sprawie sprzedaży przez jednostki służbowe motocykli w ramach etatów samochodowych.

§ 1. 1. Zezwala się jednostkom służbowym, posiadającym motocykle w ramach przyznaných etatów samochodowych, na sprzedaż tych motocykli pracownikom zatrudnionym w tych jednostkach, a pełniącym funkcje wymagające stałego używania tego rodzaju pojazdu mechanicznego.

2. Za jednostkę służbową w rozumieniu niniejszej uchwały uważa się władze, urzędy, zakłady, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe lub przedsiębiorstwa będące pod zarządem państwowym, przedsiębiorstwa państwowo-spółdzielcze oraz władze, urzędy, przedsiębiorstwa i zakłady samorządowe, dla których etaty motocykli ustalone zostały w trybie uchwały Rady Ministrów z dnia 9 września 1949 r. w sprawie trybu ustalania etatów samochodowych dla urzędów i instytucji państwowych (Monitor Polski Nr A-70, poz. 387) i przepisów na jej podstawie wydanych.

3. Sprzedaż nie może nastąpić na rzecz pracowników, zatrudnionych w ministerstwach, urzędach centralnych oraz centralnych władzach instytucji gospodarczych i społecznych.

4. Sprzedaż nie może nastąpić na rzecz pracownika, którego praca ma charakter czasowy lub dorywczy.

5. Nie mogą być sprzedawane motocykle w przypadkach, gdy do pełnienia funkcji wymagającej używania motocykla powołanych jest kilku pracowników, dla których przeznaczony jest jeden motocykl.

6. Nie mogą być sprzedawane motocykle importowane w roku 1949 i w latach następnych przed upływem 2-letniego okresu używania.

§ 2. 1. Na każde żądanie przełożonego jednostki służbowej sprzedany motocykl powinien być użyty przez nabywcę do celów służbowych. W związku z powyższym przy wskazaniu pracownika, jako nabywcy motocykla (§ 3 ust. 1 i § 4 ust. 1), jednostka służbowa przyjmuje od niego zobowiązanie na piśmie do używania motocykla w związku z jego obowiązkami za zwrotem kosztów, o których mowa w § 6, w czasie trwania stosunku służbowego lub do czasu, kiedy motocykl stanie się trwale niezdający do dalszego użytku, nie dłużej jednak niż w ciągu 3 lat od daty jego kupna przez pracownika.

2. Odmowę użycia motocykla do użytku służbowego traktować należy na równi z odmową wykonania polecenia służbowego.

§ 3. 1. Jednostka służbowa dokonuje sprzedaży motocykla za pośrednictwem Centrali Handlowej Przemysłu Motoryzacyjnego „Motozbyt” i w tym celu przekazuje motocykl C. H. P. M. „Motozbyt”, wskazując jednocześnie osobę nabywcę.

2. Centrala Handlowa Przemysłu Motoryzacyjnego „Motozbyt” — równocześnie z zawarciem umowy ze wskazanym nabywcą — wypłaca jednostce służbowej cenę motocykla według przeprowadzonego oszacowania, potrącając na swą rzecz ustaloną w sposób ogólnie obowiązujący marżę. Potrzebne na ten cel kredyty będą uwzględnione w planie kredytowym.

3. Cena sprzedaży motocykla nabywcy równa się cenie oszacowania z doliczeniem kosztów kredytu bankowego.

4. Na żądanie nabywcy cena za motocykl rozłożona będzie na raty w wysokości nie mniejszej niż 4.000 zł miesięcznie. Ilość rat miesięcznych nie może przekraczać 20.

5. W przypadkach, określonych w ust. 4, w umowie sprzedaży należy zamieścić zastrzeżenie, że własność motocykla przechodzi na nabywcę z chwilą uiszczenia całej należności, że nabywca obowiązany jest opłacać ubezpieczenie autocasco, że do czasu uzyskania prawa własności nabywca przyjmuje motocykl do używania na własny rachunek i niebezpieczeństwo w zakresie odpowiedzialności cywilnej, że cała należność staje się wymagalną w razie rozwiązania stosunku służbowego pracownika lub trwałej niezdadności motocykla do użytku oraz inne zastrzeżenia właściwe przy sprzedaży na raty.

§ 4. 1. W przypadku, gdy jednostka służbowa nie jest posiadaniem motocykla, a dysponuje etatem, może wskazać Centrali Handlowej Przemysłu Motoryzacyjnego „Motozbyt” odpowiedniego pracownika w celu bezpośredniego sprzedania mu motocykla na warunkach wyżej wyszczególnionych.

2. Posiadanie etatu powinno być stwierdzone przez właściwy Urząd Wojewódzki (Wydział Komunikacyjny).